

Červenec • Lipiec 2026

Časopis Slezské církve evangelické a. v. • Ročník LXXIX

PŘÍTEL

PRZYJACIEL

**Inventura
učedníka**

**Povolání k růstu
Przeżyj to sam
Učednictví u kávy**

2026
rok pastorače
a učednictví

 křesťanský
festival

XCAMP ŽIJ EŠ JEN JEDNOU

18.—25. 7.
2026

AREÁL STŘEDISKA
KARMEL SMILOVICE

pořádá Křesťanské společenství, z. s.,
př. Služské církvi evangelické a. v.
www.xcamp.cz

koncerty / přednášky / sport / semináře / evangelizace / workshopy / diskuzní skupinky

Co najdete v tomto čísle

Poločas učednictví. <i>Vladislav Volný</i>	4
Povolání k růstu	4
Przeżyj to sam! <i>Irena Krzyżanek</i>	5
Investice, která nese plody	6
Proč a jak prožít (půl)den o samotě s Bohem. <i>Lukáš Sztefek</i>	6
Co všechno obnáší přesun do soukromí? <i>Vladislav Szkandera</i>	8
Nepopulární a nepříjemná součást učednictví. <i>Petr Unucka</i>	9
Učednictví u kávy... <i>Veronika Raszková</i>	10
Meditace ke dni otců. <i>Vladislav Volný</i>	11
Ks. Bogusław Kokotek. <i>Janusz Kożusznik</i>	13
Festival Boží město. <i>Jana Blahutová</i>	14
Wiara, służba i historia	15, 19
SAM Orlová 2026	16
Kolorowe jabłko	17
Z Biblią na co dzień i Hasło miesiąca. <i>Janusz Kożusznik</i>	17, 18
Tydzien Ewangelizacyjny	18

Červenec • Lipiec 2026

Cena jednotlivého čísla: 52 Kč
Roční předplatné: 564 Kč

Vedoucí redaktor

Mgr. Janusz Kożusznik

Zástupce redaktora

Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada

Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura

Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kożusznik

Grafická úprava a sazba

Ing. Jindřich Novák

Vydavatel

Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace

Redakce Přítel – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.
ISSN 1214-1321

Poločas učednictví

Končí měsíc červen. V církvi máme za sebou první polovinu roku, ve které jsme se zabývali učednictvím. Dovolte jednu provokativní otázku: Můžeme o sobě říci, že jsme učedníci na stejné úrovni, jako jimi byli ti, kteří se po několik let nacházeli v Ježíšově bezprostřední blízkosti, slyšeli jeho slova na vlastní uši a viděli všechny zázraky a mocné činy na vlastní oči? Každé ze čtyř evangelií odpovídá na tuto otázku vlastním, originálním způsobem.

Evangelista Marek použil vskutku originální řešení. Zprávu o vzkříšení ponechal nedokončenou, aby tím dal najevo, že role svědků Ježíšova vzkříšení zůstala neobsazena a zhostit se jí může každý, kdo se s jeho příběhem seznámil. Jestliže budeš mlčet, strach bude mít navrch. Když promluvíš, něco ve vesmíru se pohne.

Evangelista Lukáš taktéž rozvíjí jedinečnou strategii. Tam, kde Marek nechává vyprávění s otevřeným koncem, se on rozhodl napsat hned další knihu. V konání apoštolů Petra a Pavla, kterou popisuje kniha Skutky apoštolů, jsme svědky opakování zkušeností, které učinil Ježíš. Soslání Ducha svatého, výsledky před náboženskými a světskými autoritami, uzdravování, navrácení života těm, kdo zemřeli.

Janovo řešení problému učednictví je mimořádně radikální. Pravým kritériem učednictví pro něj není fyzická blízkost historickému Ježíši, nýbrž přebývání v Kristu skrze víru a Ducha svatého. Zatímco Ježíšova pozemská služba byla převážně omezena na Izrael, poslání církve se po Velikonocích otevírá celému světu.

V Matoušově evangeliu pokračuje Ježíšova služba ve službě církve, aniž by došlo ke snížení její hodnoty. Ježíšovi následovníci nesou Kristovu přítomnost z kostelů do svých domovů, na svá pracoviště, do svého sousedství a v tomto období můžeme směle dodat i na dovolené.

Dovolím si přidat ještě další sadu provokativních otázek: Co by se stalo, kdybychom skutečně věřili, že neseeme přítomnost Krista každému člověku, kterého potkáme, prezentujeme ji v každém domě, na pracovišti či v sousedství, do něhož vstoupíme? Co by se stalo, kdybychom každou konverzaci viděli jako příležitost pronést slova milosti, každé setkání jako příležitost ztělesnit Kristovu lásku k bližnímu?

Učednictví není sólový projekt. Ježíš utvářel učedníky ve společenství s druhými a ve dvojicích je také vyslal. Jak tomu rozumět? Potřebujeme se navzájem, abychom se podporovali, radili se a napomínali. Opravdové učednictví je zároveň osobní i komunitní. Osobní, protože každý je zodpovědný za svůj vztah k Bohu. Komunitní, protože nikdo z nás se ve víře nerozvíjí sám.

Potřebujeme lidi, kteří se za nás modlí, kteří nám připomínají, kým jsme, kteří nám odpouštějí, když selžeme. Potřebujeme zakoušet společné rytmy bohoslužby a služby, které nás utvářejí. První prázdninové číslo si činí ambice vnést do tohoto procesu několik inspirativních textů.

Vladislav Volný,
člen redakční rady

Povolání k růstu

Proč křesťanský život nekončí u služby druhým?

Když se v církevním prostředí řekne slovo „seberozvoj“ (v angličtině self-development), může to v někom vzbudit lehkou nedůvěru. Nevoní to příliš moderním individualismem? Nezaměřuje se člověk v seberozvoji až příliš na své vlastní „já“ místo na Boha a bližní? Křesťanská tradice nás odjakživa vede k obětavosti, službě sborovému společenství a nesení břemen druhých. To je hluboce biblické a správné.

Někdy však v této chvályhodné snaze zapomínáme na druhou stranu téže mince: abychom mohli dlouhodobě a zdravě dávat, musíme sami růst. Bible nás nevolá k sebezničení, ale k celoživotnímu proměňování a zrání.

Stvoření jako rozestavěné dílo

Biblický pohled na člověka nezná staticitnost. Apoštol Pavel v listu Efezským píše: „Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům.“ Řecké slovo pro „dílo“ je zde poiéma – jsme Boží básní, uměleckým dílem, které autor neustále dotváří.

Celoživotní seberozvoj z křesťanského pohledu není snahou dokázat vlastní dokonalost bez Boha. Je to naopak vědomá spolupráce s Duchem svatým na rozvíjení darů, které nám Stvořitel svěřil. V podobenství o hřívnách jsou služebníci hodnoceni podle toho, jak naložili se svěřeným majetkem. Zakopat svou hřívnu – tedy rezignovat na rozvoj svých schopností, intelektu či emoční zralosti – není projevem pokory, ale lenosti a strachu.

Ježíšův příklad: Hranice a odpočinek

Sám Ježíš Kristus nám ukazuje, že služba druhým musí být vyvážená péčí o vlastní nitro. Evangelia jsou plná momentů, kdy Ježíše obklopovaly zástupy potřebných. Přesto čteme: „On však odcházel na pustá místa a modlil se.“ (L 5,16)

Ježíš uměl říci „ne“ okamžitému tlaku okolí, aby načerpal sílu v samotě u Otce. Pokud Spasitel světa potřeboval čas pro obnovu svých sil a modlitbu, o co více ho potřebujeme my? Kdo se bezhlavě rozdává bez péče o své fyzické, mentální a duchovní zdraví, brzy vyhoří. Nemůžeme

nalévat z prázdného džbánu. Pamatovat na vlastní seberozvoj a odpočinek není sobectví, ale projev odpovědnosti vůči Bohu i těm, kterým sloužíme.

Proměna mysli jako celoživotní úkol

Jak konkrétně biblické aspekty napomáhají našemu osobnímu růstu?

1. Rozvoj mysli (intelekt a moudrost): Apoštol Pavel nás vyzývá: „Nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli.“ Křesťanský seberozvoj zahrnuje studium, kritické myšlení a snahu rozumět světu kolem nás skrze optiku evangelia.

2. Rozvoj charakteru (emoční a sociální zrání): Ovoce Ducha, jako je láska, radost, pokoj, trpělivost či tichost (Ga 5,22), se v nás neobjeví přes noc. Vyžaduje to vědomou práci na vlastních reakcích, sebeovládání a uzdravování starých vnitřních zranění.

3. Péče o tělo (fyzický rozvoj): Naše tělo je „chrám Ducha svatého“. Zdravý životní styl, dostatek spánku a úcta k vlastním fyzickým limitům jsou integrální součástí křesťanského seberozvoje.

Růst pro Boží království

Cílem křesťanského seberozvoje není vybudovat si úspěšné a nedotknutelné „super-já“. Cílem je stát se zralejšími lidmi, kteří dokážou lépe milovat Boha a věrněji sloužit svým bližním.

Když investujeme čas do čtení dobrých knih, učení se novým dovednostem nebo do studia Písma, neodvracíme se od církve ani služby bližnímu. Naopak – přinášíme do ní zralejší osobnost. Kéž nám Bůh dává odvahu k tomuto celoživotnímu zápasu o růst, abychom nezůstali stát na místě, ale abychom v každém věku „rostli v milosti a poznání našeho Pána“.

snu

Pržejj to sam!

To měl být krátký artykul, bo kiedy přecyťalaťm temat: „Czy po to, žebj slůžyć, potrzeba mi ciszy i czasu w samotności?“ – jedyne, co przyszło mi do głowy, było: „Nie wiem“. Rozpoczęłam analizę własnych odczuć i musiałam przyznać, że ta pierwsza odpowiedź nie była zupełnie szczerą. Okłamuję sama siebie?

Juž od dziecka przyzwyczailam się do pracy nad jakimś zadaniem wyłączając się w myślach od otoczenia. Pełna koncentracja na wykonywane zadanie pomagała i w szkole, bo jak wiele moich rówieśników uczęszczałam do szkoły małoklasowej, czyli do klas łączonych. Do dziś dnia z tego korzystam. Zresztą nadal nie lubię zupełnej, przeraźliwej ciszy, gdy pracuję. Potrzebuję jakiegoś tła dźwiękowego, by nie słyszeć poszczególnych dźwięków, rozmów, po prostu konkrętów.

I inne wspomnienie. Siedzę w akademiku i robię coś do szkoły. W pokoju cicho gra radio. Przychodzi jednak moja współlokatorka z kolegą, któremu zaczyna tłumaczyć jakieś zagadnienia szkolne. Z minuty na minutę jej głos nabiera na sile. Biedak, chyba nie załapał, jak poradzić sobie z problemem i nadal nie rozumie. W końcu jest tak głośno, że nie słyszę własnych myśli, za to bardzo dokładnie słyszę tłumaczenie koleżanki, ale dla mnie to materiał przerabiany rok temu. Nie skorzystam. Podkręcam radio, by przegłuszyć jej krzyk i nagle w tej części pokoju, gdzie siedzi ich dwoje, panuje cisza. Po krótkiej rozmowie znowu wyciszam radio, a oni wyraźnie wycisząją siebie. Do dnia dzisiejszego wywołuje uśmiech na mojej twarzy wspomnienie wdzięcznego spojrzenia kolegi mojej współlokatorki.

No to jak, potrzebuję tej ciszy czy nie? A potem przyszły mi do głowy inne refleksje.

Zawsze, kiedy w moim życiu stanie się coś ważnego, mój umysł zacznie analizować tę sprawę z opóźnieniem, najczęściej nocą. W moich myślach przebiega owo wydarzenie na nowo, bardzo szczegółowo. I dopiero wtedy ważą się moje losy. „Mogło być lepiej? Gdzie popełniłam błąd? Jaka miała być reakcja, a jaki wynik?“ Analizuję, rozpatruję, uczę się na błędach, ale jedno wiem. Nie chcę w tym momencie nikogo, kto by mógł oglądać moją reakcję, mój wyraz twa-

rzy, który wyraża moje emocje. Te chwile należą tylko do mnie. Jest jednak Ktoś, kogo wpuszczam do środka, chcę się podzielić radością, smutkiem albo przeprosić. Szukam spokoju i ciszy w samotności.

Czytałam niedawno artykuł o nauczycielu dzieci z przedszkola albo wczesnych klas. Jest Ujgurem i żyje w Chinach. Odważył się uczyć dzieci języka ujgurskiego, a to jest w Chinach surowo zabronione. Etnikum ujgurskie jeszcze około roku 2010 liczyło około 10 milionów ludzi. Niestety, ich liczebność maleje w zawrotnym tempie. Wynaradawianie, asymilacja przymusowa, tzw. reedukacja w obozach koncentracyjnych, odbieranie dzieci i umieszczanie w domach dziecka daleko od społeczeństwa ujgurskiego, zakaz śpiewania pieśni w języku ujgurskim i wiele innych sposobów decyduje naród ujgurski. A temu sprzeciwił się jeden nauczyciel. Został aresztowany pod zarzutem organizowania grupy terrorystycznej usiłującej o przewrót w Chinach. Na swoje pytanie – czy sześćioletnie i młodsze dzieci są niebezpieczną grupą terrorystyczną – nigdy nie otrzymał odpowiedzi. Miał szczęście. Jego sprawa nabrała rozgłosu za granicą Chin, więc w więzieniu spędził „tylko” około półtora roku i wrócił do domu. Oczywiście już nie wykonuje zawodu nauczyciela. Ale nie o tym chciałam pisać. Zaciekawilo mnie coś innego w jego wypowiedzi. Oświadczył, że w więzieniu napisał trzy książki, oczywiście tylko w myślach. W ten sposób szukał wyciszenia i izolacji przed tym, co go otaczało. Każdy dzień dopisywał w głowie jeden rozdział do swojej książki i wciąż je powtarzał. Tak ubiegał mu czas, kiedy nie był na przesłuchaniach, i tak znajdował ciszę i spokój. Pisał książkę-list do żony, do córki. Tak z nimi w myślach utrzymywał kontakt.

Kiedy rozpatruję samotnie wydarzenia z mojego życia, piszę właściwie taki list do Boga, by nie tracić z Nim kontaktu. To dzieje się zawsze w samotności i ciszy. Potrzebuję tego. Kocham te chwile, bo wiem, że na samym końcu jest spokój i ulga. A oprócz tego jest tam nowa energia, niekiedy i pomysły. To tak, jak by ktoś podłączył baterię do zasilania.

Co mam więcej mówić. Przeżyj to sam!

kir

Investice, která nese plody

Včláncích tohoto čísla chceme ukázat, že péče o vlastní růst není projevem sobectví, ale křesťanské odpovědnosti. S přicházejícím časem prázdnin a dovolených se nám otevírá jedinečný prostor, jak tato slova uvést do praxe. Často máme tendenci vnímat dovolenou jen jako „vypnutí motoru“ – pasivní odpočinek, kdy chceme prostě nic nedělat. Bible nám však ukazuje, že pravý odpočinek (šabat) má hluboký duchovní a sebezvojový rozměr. Je to čas vědomého zastavení, kdy dáváme prostor Bohu, aby obnovil naše nitro.

Jak tedy investovat do své duchovní oblasti během letních měsíců a nepromarnit tento vzácný čas?

Útěk do samoty není hřích

Když se podíváme na Ježíšovu službu, zjistíme, že jeho „dovolená“ měla jasná pravidla. Evangelista Marek zaznamenal moment, kdy byli učedníci tak zavaleni prací a lidmi, že neměli čas ani se najíst. Ježíš jim tehdy neřekl: „Zatněte zuby a služte dál.“ Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočíte.“ (Mk 6,31)

Tento „útěk do samoty“ je prvním krokem k duchovnímu sebezvoji. Odjet na dovolenou nebo strávit čas v ústraní neznamena, že utíkáme od svých sborových či rodinných povinností. Znamená to, že si uvědomujeme své lidské limity. Teprve když utichne každodenní shon, začneme znovu slyšet Boží hlas i potřeby své vlastní duše.

Změna rytmu jako duchovní disciplína

Dovolená by neměla být jen absencí práce, ale změnou rytmu. V běžném roce často žijeme v duchovním provizoriu – modlitby v rychlosti v autě, čtení Písma unavenýma očima před spaním. Prázdniny jsou ideální příležitostí k tomu, abychom do svého sebezvoje investovali kvalitní čas.

- **Nové formy ztišení:** Zkuste vyměnit tradiční ranní pobožnost za modlitební procházku lesem. Propojování fyzického pohybu v Boží přírodě s vnitřním rozhovorem s Tvůrcem má obrovský regenerační účinek na lidskou psychiku.
- **Knihy, na které sedal prach:** Vyhradte si v zavazadle místo pro jednu či dvě

knihy, které vás posunou dál. Investice do dobré literatury na dovolené je investicí do obnovy naší mysli, k níž nás vyzývá apoštol Pavel.

- **Duchovní inventura:** Využijte dny volna k bilancování. Kde se v životě právě nacházím? Jaké oblasti mého charakteru teď nejvíce potřebují Boží dotek? Co mě v poslední době nejvíce vyčerpávalo a jak tomu mohu v budoucnu čelit?

Nechte pole ležet ladem

Starozákonní zákoník obsahoval fascinující nařízení: každý sedmý rok měla půda odpočívat, nemělo se na ní sít ani sklízet. Zemědělci tehdy museli věřit, že Bůh se postará, i když pole zdánlivě nic neprodukuje.

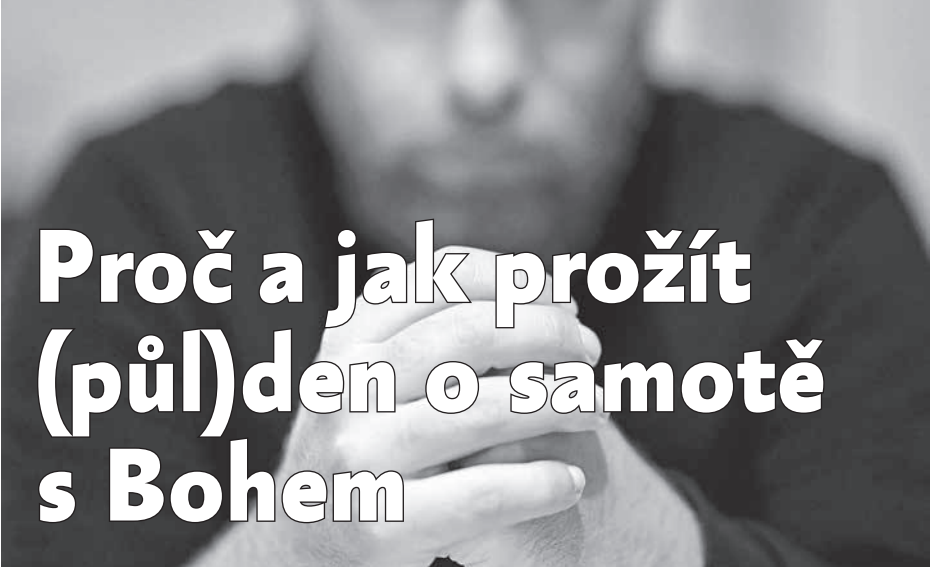
Naše dovolená je takovým malým „sedmým rokem“. Je to vyznání víry, že svět (ani náš církevní sbor) nestojí na našich ramenech, ale v Božích rukou. Když si dovolíme odpočívat a investovat do svého nitra, učíme se zdravé pokoře. Zjišťujeme, že nejsme spasitelé, ale pouze nástroje.

Návrat v plné síle

Až prázdniny skončí a my se vrátíme do svých lavic, sborových presbyterstev a služeb, rozdíl bude patrný. Člověk, který investoval do svého duchovního a osobního rozvoje, se nevrací unavený z přemíry vjemů, ale vnitřně obcerstvený. Má co nabídnout, protože jeho vlastní studna byla znovu naplněna.

Využijme letošní léto k tomu, abychom nerostli jen v počtu nachozených kilometrů nebo navštívených památek, ale především v milosti a moudrosti. Naše společenství nepotřebuje utahané křesťanské hrdiny, ale zralé, odpočaté a Bohu naslouchající lidi.

snu

Proč a jak prožít
(půl)den o samotě
s Bohem

Vidím kolem sebe služebníky, kteří dělají pro Boha úžasnou a obětavou práci. Lidé, kteří hluboce milují Ježíše. Ale zároveň vnímám, že tito lidé často nesou obrovský, neviditelný tlak. Pod povrchem toho děláme až příliš mnoho a jsme vnitřně vyprahlí. Je tolik potřeb, a tak málo času. Pomalu ztrácíme radost a často si to ani neuvědomujeme. Navenek se nám sice může skvěle dařit, ale uvnitř víme, že něco není v pořádku.

Pokud se v tomto obraze někdy poznáváte, vězte, že v tom nejste sami. Jako vedoucí, ať už pastoři, presbyteri či aktivní služebníci, čelíme specifickému ne-

bezpečí. Můžeme totiž začít dělat věci pro Boha, aniž bychom je dělali s Bohem. Naše ranní či večerní ztišení je sice klíčové a udržuje naše základní napojení na Boha, ale v dnešním přestimulovaném světě často nestačí k hlubokému uspořádání nitra. Potřebujeme záměrné, radikální stažení se do ústraní na dostatečně dlouhou dobu. Potřebujeme den nebo půlden o samotě s Bohem.

Když se podíváme do Písma, zjistíme, že tento princip není nouzovým nástrojem vyhořelých manažerů jednadvacátého století. Je to samotný Boží rytmus stvoření a služby, který nacházíme u klíčových postav dějin spásy:

- **Ježíš:** Často odcházel do samoty na delší dobu. V Lukášově evangeliu čteme, že „*On však odcházival na pustá místa a tam se modlil.*“ (L 5,16). Před zásadním rozhodnutím volby dvanácti učedníků strávil na modlitbě dokonce celou noc.
- **Mojžíš:** Aby přijal Boží vizi a zákon pro celý národ, nevystačil si s krátkou audiencí. Vystoupil na vrchol hory a strávil tam čtyřicet dní v kuse, než sestoupil zpět mezi lid.

Pokud nevystoupíme ze svého života, nemůžeme svůj život vidět. Potřebujeme odstup, abychom realitu spatřili z Boží perspektivy.

Naše pozornost je neustále roztržena mezi e-maily, rychlé zprávy, telefonáty a naléhavé pastorační potřeby. Chybí nám čas na reflexi. Bez delšího času stráveného v Boží přítomnosti nakonec ve službě pouze reaktivně odpovídáme na vnější podněty, namísto toho, abychom v tichu rozlišovali, do čeho nás Bůh skutečně povolává a čemu máme říct jasné a pevně „ne“.

Vzpomeňme si na situaci po úspěšné službě v Kafarnaum. Učedníci přicházejí za Ježíšem s pobídkou k další práci, protože ho všichni hledají. Ježíš však díky tomu, že ráno strávil hodiny o samotě s Otcem, dokáže říci: „Jdeme jinam.“ Čas s Otcem mu dal sílu odmítnout dobrou věc, aby mohl uskutečnit věc nejlepší.

Vymezení mantinelů:

Co tento čas JE a co NENÍ

Abychom nespadli do pasti výkonu a produktivity, musíme si jasně definovat, k čemu tento čas slouží. Především to není schůzka zaměřená na výkon, nevyužíváme tento prostor k plánování strategie sboru, pilování kázání, přípravě biblických hodin ani k dohánění administrativních restů a rozhodně to není příležitost, jak si odškrtnout úkoly ze seznamu. Namísto toho jde o prostor pro pouhé bytí s ním, místo pro hluboké naslouchání a čas, kdy vaše vnitřní bytost a unavená duše mohou konečně dohnat rychlé tempo vašeho vnějšího života. Cílem je láskyplné spojení s Otcem a přijímání jeho milosti, která je zcela nezávislá na našich výsledcích. Křesťanští odborníci doporučují lidem v církevní službě na plný úvazek zařadit takový den jednou měsíčně, zatímco těm, kteří na plný úvazek neslouží, se doporučuje vyhradit si tento čas několikrát do roka.

Tři fáze dne o samotě:

Praktický průvodce

Tato struktura nevznikla jako dogmatický návod, ale jako osvědčená inspirace

z praxe, kdy se delší čas plánuje dopředu, ideálně bez digitálních technologií a telefonu.

1. Fáze: Vnitřní zklidnění

Základem je změna prostředí. Netravte tento čas v kanceláři ani doma u pracovního stolu. Vyhledejte místo, které poskytuje soukromí a estetickou krásu, jež pozvedá vaši mysl k Bohu (příroda, tichá chata na horách, samota, kavárna či knihovna). Samotnou cestu na místo lze využít k ladění mysli, a to v tichu, poslechem instrumentální hudby nebo podnětného kázání, které k vám promlouvá.

Pro vizuální typy je užitečné hned na začátku vypsát na prázdný papír všechny aktuální starosti a myšlenky, aby je dostali z hlavy a dokázali být plně přítomní. Položte si otázky: „Co si do tohoto dne přináším? Jak se reálně cítím? V jaké životní fázi se nacházím?“ Může trvat hodinu i déle, než vaše vnitřní já vůbec zpomalí. Není kam spěchat.

2. Fáze: Rozjímání nad Písmem

Zde se nemusíte držet časového limitu běžného ranního ztišení. Je jedno, zda čtením strávíte třicet minut nebo dvě hodiny, protože cílem není kvantita textu, ale jeho hloubka. Mně osobně se v posledních dvou letech velmi osvědčil způsob pomalého čtení formou Lectio Divina. Pokud by se chtěl někdo o tomto způsobu dozvědět více, stačí do vyhledávání na YouTube zadat „Startcil Lectio Divina“.

Při mém posledním delším čase o samotě s Bohem mě silně zasáhl verš z knihy Skutků apoštolů 10,34: „*Petr otevřel ústa a řekl: Opravdu nyní chápu, že Bůh nikomu nestraní.*“ Klíčové spojení „*opravdu nyní chápu*“ se pro mě stalo momentem osobního usvědčení. Uvědomil jsem si nejen obrovské Boží srdce pro záchranu každého člověka, ale vnímal jsem tato slova i jako Boží pozvání ke zpomalení. Učit se odmítat i dobré příležitosti, abych měl prostor pro věci klíčové: pro svůj osobní život, rodinu i pro poslání sboru v Těrlíku. Položil jsem si otázku: „Chápu to už nyní opravdu? Nebo budu stále zůstávat v teoretické rovině?“

3. Fáze: Reflexe života a výstupy

V této závěrečné fázi dochází k vědomému dialogu s Bohem nad konkrétními oblastmi života. Praktickým nástrojem je rozdělení čistého listu A4 na čtyři oblasti:

- **Osobní život:** Co musím dlouhodobě změnit? Jak se mi daří reálně odpočívat? Kde selhávám a co mě vnitřně zabíjí?

- **Rodina a vztahy:** Dávám nejbližším (manželce, dětem) to nejlepší, nebo jen unavené zbytky času a energie? Jak se daří mému manželství? Investuji vědomě do přátelství?

- **Sbor a služba:** Do čeho mě Bůh v této fázi reálně zve? Co mohu a mám delegovat či odmítnout? Kde podléhám pouze tlaku očekávání lidí a potřebám druhých místo toho, co si přeje Bůh?

- **To-Do List / Boží pozvání:** Zaznamenejte si konkrétní slovo nebo verš, kterým se vás Bůh dotkl, a přeneste tuto reflexi do svého kalendáře. Pevně si запиšte čas na rande s manželkou, vyhraďte si prostor pro děti a vyškrtněte ze svého programu aktivity, které je třeba ubrat.

Závěrečné rady pro praxi

- **Začněte v malém:** Pokud jste nic podobného nikdy nedělali, nemusíte si nutně plánovat jeden či více dnů. Je naprosto v pořádku začít třeba jen 2-3 hodinami a postupně čas přidávat.
- **Zablokujte si termín dopředu:** Zanesete si tento čas do kalendáře s předstihem několika měsíců. Chraňte si jej jako nejdůležitější schůzku svého čtvrtletí.
- **Nečekejte emociální ohňostroj:** Někdy můžete prožít tento den v úplném úžasu, jindy v pocitu duchovního sucha. To je naprosto normální. Necháváme se vést pocity, ale rozhodnutím následovat Ježíše. Milujeme ho a trávíme s ním čas i tehdy, když zrovna procházíme obdobím duchovní pouště.
- **Zakonči oslavou:** Mně osobně se osvědčilo zakončit takový den oslavou. A tak si zajdu na výbornou zapečenou rybu do rybárny Stern v Návsí a končím tento den nejčastěji v sauně v Komorní Lhotce. Všechnu svou radost pak přenáším na Ježíše. Mé tělo, duše i duch jsou na konci dne občerstveny a přesměrovány na to, abych mohl s radostí pokračovat v povolání, které Bůh vložil do mého života.

Naše vedení druhých lidí půjde jen tak hluboko, jak hluboký je náš vlastní skrytý život v Bohu. Pro lidi, které vedeme, i pro naše rodiny a pro tento svět nemůžeme udělat nic láskyplnějšího než si tento delší čas vyhradit. Nemůžeme totiž dlouhodobě dávat to, co sami nevlastníme. Vystupme z kolotoče povinností, abychom na vrcholu hory znovu našli svůj střed.

Lukáš Sztefek
senior Těšínsko-havírovského seniorátu

Co všechno obnáší přesun z veřejného prostoru do soukromí?

Probudil jsem se skvěle vyspaný, sluníčko také příjemně nakukovalo skrz okno, ptáci nádherně zpívali, krásný sen. Nepříjemně drnčel budík, byla ještě tma a myšlenka, co začnu dělat jako první, mě doprovázela z ložnice do koupelny. Ještě štěstí, že si už neberu na noční stolek telefon! Pro tento měsíc hlásí poloprázdný diář, že další měsíc je bez poznámek a vysněné ranní vstávání by se mohlo stát realitou.

Avizované téma z nadpisu bylo aktivní součástí mého uvažování a konání po dobu zhruba dvou let. Mám rád vize a systematiku při naplňování času, prostoru a také jakousi stabilitu při využívání a hospodaření s obdarováními, které mi spadly do života v rámci Božích darů. Každý člověk je součástí veřejného prostoru a záleží na individuálním přístupu každého jednotlivce, nakolik otevře dvířka svého soukromí a kolik nabídne kolemjdoucím svého času, svých myšlenek, možností, schopností a empatie. Veřejný prostor pohlcuje náš soukromý prostor natolik, nakolik jsme ochotni se sdílet s ostatními lidmi. Pokud jsou výše uvedené věty pravdou, znamenalo by to, že veřejný prostor není definován množstvím lidí, ale spíše intenzitou vztahů. Tím nechci říci, že množství lidí nehraje roli. To, co mění naše pocity, potřeby a náplň života při odchodu z veřejnosti do soukromí, je kombinace času a vztahů.

Pro usnadnění řešení vzniklých situací, které nastanou jako doprovodný jev změn společenského prostředí, si dovoluji jako svisku (***) vložit do třetí kapitoly knihy Kazatel naše téma, protože je zde viditelná přímá souvislost:

Vše má svou chvíli, každá věc pod nebem má svůj čas:

*Je čas rodit se a čas umírat,
čas sázet a čas sadbu vytrhat,
čas zabíjet a čas uzdravovat,
čas bořit a čas budovat,
čas plakat a čas se smát,
čas rmoutit se a čas tancovat,
čas házet kamení a čas kamení sbírat,
čas objímat a čas objímání zanechat,
čas hledat a čas pozbývat,
čas chovat a čas odmítat,
čas trhat a čas sešít,
čas mlčet a čas povídat,
čas milovat a čas nenávidět,
čas boje a čas pokoje,
(***) je čas do veřejného prostoru vstoupit
a čas z něho odejít)*

Co tedy má ten, kdo se snaží, ze všeho svého pachtění?

Výpozoval jsem úkol, který dal Bůh lidem, aby se jím zabývali.

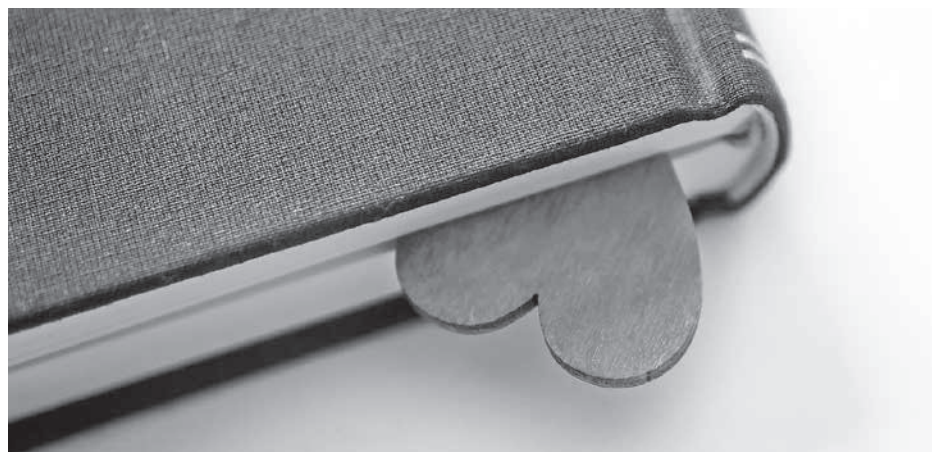
On sám vše dělá včas a krásně a lidem vložil věčnost do srdce...

Je dobré se ve správnou chvíli aktivně angažovat v církvi, v neziskovkách a spolicích. Smysl mají náročné pozice kaplanů v nemocnici, armádě, věznicích. Smysl má samozřejmě také pokrývat prostor v politice a v byznysu. Výborným stavem je, když víme, že na to naše konkrétní místo nastupujeme k naplňování Bohem stanovených úkolů, a to na pozicích určených konkrétně nám osobně. Poznání a přijetí Boží vůle nám bude velkou pomocí nejen při plnění úkolů božích zplnomocněnců, ale také ve chvíli, kdy nastane čas našeho odchodu z veřejných funkcí. Protože nastane čas veřejné prostory opustit. Co tedy to udělat ještě dříve, než se na tom či onom postu staneme závislími a nebudeme mít odvahu z tohoto „rozjetého vlaku“ vystoupit? Dřív, než si začnu myslet, že beze mě to všechno nebude fungovat? Případně odejít dříve, než nastane doba, kdy nebudu schopen lidem kolem nic kreativního nabídnout...

Odchod z veřejných funkcí znamenal pro mne nejen vyprázdnění diáře, předání odpovědnosti a vizí, rozvázání pracovních poměrů, rozlučkový den se spolupracovníky, přáteli a sborem, mazání stovek telefonních kontaktů a dalších drobných úkonů, které byly pomocnými kroky, znamenající vnitřní „osvobození“ od desítek let budovaného systému. Můj veřejný život byl osazen do časových struktur, které vytvářely jakési napětí vnitřní odpovědnosti. A tak vzniklo očekávané, ale přesto zaskakující prázdno, se kterým bylo třeba nějak produktivně naložit.

Přejít do soukromí pro mě znamená především možnost nalézat důvody k vděčnosti, možnost vychutnat si ticho, čas a prostor jako závdavek věčnosti, kterou Bůh vložil člověku do srdce.

Vladislav Szkandera
emeritní pastor

Nepopulární

a nepříjemná součást učednictví

Každá církev by se měla projevat určitou aktivitou a plnit své poslání. V naší církvi je aktivní křesťanství již mnoho let hlavní odpovědí na formální zbožnost. Aktivita křesťanů jsou příkladem živé víry, která inspiruje zejména mladé křesťany a všechny ty, kteří se chtějí podílet na šíření víry v Ježíše Krista. Mnozí věřící se snaží v praxi naplnit to, co slyší v kázání a na různých seminářích, které v církvi na téma služby a učednictví zaznívají. Vzniká však důležitá otázka. Žijeme náš křesťanský život proto, že nám to přináší možnost účastnit se sborového života a žít aktivně, anebo šíříme život, který je výsledkem našeho vztahu s Bohem? Jde totiž o rozdílný duchovní přístup k životu a zbožnosti.

Ve svých myšlenkách se často obracíme ke svým zkušenostem. Máme za to, že v životě jsou nejdůležitější naše osobní zkušenosti, protože potvrzují realitu. Tak totiž získáváme poznání a určitou duchovní zralost, také proto se v oblastech dovedností zaměřujeme na křesťanskou zkušenost. Jenže se ukazuje, že pro život od Boha nejsou tím nejdůležitějším naše schopnosti a zkušenosti, ale naše vůle srdce. Pokud se vůlí pro něco nechceme rozhodnout, nemůžeme prožít potřebnou zkušenost. Pro zralé křesťanství není typická pouze dobrá morálka, osobní aktivita (služba), ale proměna vnitřního života; spoluúčast věřícího na Boží vůli, tzn. sjednocení Boží vůle a vůle křesťana. Duchovní zralost je v praxi tím, co způsobuje rozdíly mezi lidmi. Tím se liší nevěřící člověk od křesťana, ale také křesťan od křesťana. Jak někdo řekl: „Lidé, kteří jsou s Bohem spojeni vůlí a myšlením, jsou jinými lidmi, liší se od těch, kteří v životě s Bohem nechodí.“

Neměli bychom proto uchopit problém *aktivního křesťanství*, tzn. služby, pastore a učednictví za jiný konec?! Nemá pro naše křesťanství větší význam náš vnitřní život a vztah s Kristem než naše křesťanské postavení, aktivity a zbožnost? Právě o tom píše apoštol Pavel věřícím v Efezu. Popisuje cíl víry; duchovní zralost věřícího. „*Jako vězeň v Pánu vás tedy prosím, abyste svým životem dělali čest tomu povolání, které jste přijali. Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce a usilujte zachovávat jednotu Ducha, spojení poutem poko-*

je. Je jedno tělo a jeden Duch, jedna nádeje, k níž jsme byli povoláni, jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve všech.“ (Ef 4,1-6)

Jednotu dvou osob můžeme popsat souhrou, společnou prací a zájmy nebo intimní blízkostí a radostí. Boží Trojice prožívá ještě hlubší jednotu než my lidé. Bůh Otec, Syn a Duch touží po takové jednotě v tobě i ve mně. Jde o náš vnitřní život, který se pak projeví veřejně.

Moje osobní zkušenost v této věci bude podobná zkušenostem jiných křesťanů, protože při získání duchovní jednoty máme podobné zkušenosti. Jednota je cíl nového života, který v lidech realizuje Bůh. Moje osobní zkušenost s procesem jednoty s Hospodinem je spojená s konkrétními událostmi mého života a mým poddáním se Bohu. Jde především o Boží milost, na kterou jsem musel reagovat osobně. Na skutečnostech z mého života je vidět, že život křesťana prochází těžkostmi a nepříjemnými ztrátami. Tyto ztráty mohou podstoupit jen proto, že Boží moc a láska; touha po jednotě s člověkem je větší než cokoli jiného!

Jednota díky narození (1967)

Můj Stvořitel mě vytvořil v životě mé matky, dal mi tělo, duši a ducha. Díky tomu jsem se stal lidskou bytostí, která může poznávat Boží dobrotu a stát se důkazem Boží moci a milosti.

Moje ztráty v tomto období:

Nejdříve ze všeho jsem ztratil otce, odešel od nás, když jsem měl tři roky. Pak se mi vzdálil můj starší bratr, nakonec jsem ztratil i zázemí své rodiny. Nepoznal jsem pravý domov a jeho bezpečí. Bylo to velké trauma mého dětství a mládí, ale Bůh měl pro mě svůj plán.

Jednota skrze znovuzrození (1981)

Bůh se dotýkal mého srdce mnohokrát, ale když jsem měl 14 let, byl jeho dotek důrazný! Poznal jsem moc svého hříchu a důsledky mého oddělení od Boha. S vděčností jsem přijal spasení v Ježíši Kristu a začal žít novým životem. Bůh všem věřícím dává svého Ducha, vírou v Krista se stáváme součástí Božího království a můžeme čerpat ohromující Boží milost. Smířením skrze zástupnou obět

Božího Syna a jinými dary jsou věřící uváděni do jednoty s Bohem. V praxi mohou prožívat Boží blízkost. Tuto jednotu si nemusíme vždy uvědomovat, ale protože je nám v Písmu mnohokrát zaslíbená, je skutečná.

Moje ztráty v tomto období:

Umřela ve mně moje touha po hříchu a životu pod mým vedením. Přestalo mi dělat radost žít si podle sebe a pro sebe. V praxi se to projevilo zejména vystřídáním několika zaměstnání. Nikde jsem se nestal profesionálem a nevybudoval si kariéru.

Jednota v procesu posvěcení a učednictví (1981-2026)

Být jako Ježíš a zjevovat jej svým životem všem lidem je důsledek jednoty učedníka Ježíše se svým Pánem. Jde o dlouhý proces spojený s mnoha obtížemi, ale současně se tím projevuje náš duchovní růst. Boží a moje spolupráce na duši se dá popsat: Bůh dodá moc a já vytrvalost. Bůh je dobrý a v této věci nám nic neodepře. „*Svou trpělivostí získáte své duše.*“ (L 21,19)

Moje ztráty v tomto období:

Je to moje 45-ti letá zkušenost s novým životem v Kristu. Tělo aktivního člověka je podpořeno aktivní duší (mysl, pocity, vůle, sociální vztahy a funkce). Náš přirozený život se i po obrácení ke Kristu ubírá směrem: viditelné a příjemné. A to jak z pohledu reakce na konkrétní okolnost, tak z dlouhodobého pohledu na život. Každý křesťan je v pokušení žít tělesně, ale *tělesné křesťanství* je nezralou formou víry a naší zbožnosti. Má sice určité povědomí duchovna a zbožnosti (víra, Bůh, křesťanství, služba...), ale dál se zaměřuje na své tělo, pocity a viditelný svět. Duchovní nezralost jsem na sobě nikdy necítil jako můj problém, ale každé rozhodnutí - vzdát se svého já a práva řešit si sám vlastní problémy - jsem pocítil jako krok k duchovní zralosti a krok k jednotě s Boží vůlí. Smrt mé staré přirozenosti, která si chtěla prosazovat svůj pohled na křesťanství, a některé narušené vztahy s lidmi byly nepříjemnou ztrátou! Když něco ztratíte, vždy o tom víte, je těžké tomu v té chvíli porozumět. Nechcete se vzdát toho, co potřebujete. V mém životě jde zejména o události z období: 1982, 1987, 1994, 2008, 2010 a 2024.

Jednota skrze obnovu srdce a duše

Mám novou mysl, charakter a zaměření. Toto vše mě vede k novému způsobu

sobu jednání ve vztazích s lidmi. Přestože moje tělo stárne a ztrácí dřívější sílu, moje duše je formována Bohem a díky tomu se usídlila v dobru. Duše se nechce pouze mít dobře, chce být dobrá a tuto proměnu jí umožní prožít Hospodin. Stále *běžím*, ale už znám můj skutečný cíl. Mým cílem je pravá jednota s Hospodinem a moje duchovní zralost. Pro čtenáře to může znít namyšleně, ale moje osobní zisky vyvažují moje osobní ztráty.

Moje ztráta v tomto období:

Dál budu zažívat nové ztráty, které možná pocítím už méně bolestně než doposud, ale již nyní prožívám život bez touhy po mém uplatnění. Život bez seberealizace v zaměstnání i křesťanské církvi. Život bez mých dřívějších zálib, prostředí, schopností a hodnot. Nežiji už já, pro mě není nějaká fráze. Nebojuji s hříchem, nehledám vlastní spravedlnost... mizí většina projevů původního lidství, jež jsou nahrazovány úplně novými.

Jednota ve věčnosti

Tento náš nový život, který se bude odehrávat v novém věku a jiné *dimenzi*, dokonale nahradí a převyší všechny naše současné ztráty!

Jsem přesvědčen, že každý, kdo přijal vírou Ježíše, si přeje žít zralým životem včetně duchovní zralosti. Pán Ježíš to vyslovil: „*Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás.*“ Tuto modlitbu již celá staletí Bůh Otec nadpřirozeným způsobem naplňuje. Duch svatý ji na všech kontinentech úspěšně realizuje v životech věřících lidí. Na toto Boží dílo se můžeme plně spolehnout!

Pokud věřící člověk neusiluje o tuto jednotu (zralost), pak se zcela jistě ve svém myšlení a zbožnosti posouvá jiným směrem. Jednota s Hospodinem není z naší strany dokonalá, ale přes to je nejryzejší a nejlepší způsob, jak žít aktivní život a mít podíl na křesťanské službě. Tato jednota a Boží blízkost přináší mysl i tělu věřícího pravou radost. Tak žijeme náš život s Kristem pro Boha a současně pro druhé a Bůh může skrze náš život jednat, kdykoli bude chtít.

Jsem si vědom toho, že zkušenost, kterou zde popisuji, může u někoho probudit opravdový zájem o duchovní život, ale může se projevit i jiným způsobem.

Petr Unucka

Učednictví u kávy

aneb umění prosté přítomnosti v radosti i krizi

Musím se vám k něčemu přiznat. Když jsem si přečetla zadání pro článek do tohoto čísla časopisu, trochu jsem se vyděsila. Znělo takto: *Jak provázet bližní v radostech i životních krizích a rozvíjet tak schopnost milovat a sloužit jako učedník.* Nejsem teolog ani odborník na učednictví. Jsem jen obyčejná žena, manželka, máma, sestra, dcera, sousedka, kamarádka, kolegyně, sociální pracovnice ve Slezské diakonii a milovnice kávy. A v tom mi to došlo. Budu vám psát o učednictví u kávy.

Možná si říkáte, co má společného učednictví a káva. Pro mě hodně. Nejraději ji totiž nepiji sama. Mám ráda, když mi ji někdo připraví, a stejně tak ráda ji někomu připravím já. U kávy se dá totiž povídat o kdečem. A pokud kávě nefandíte, klidně si místo ní doplňte čaj, domácí limonádu nebo prostě sklenici čisté vody. Káva je pro mě symbolem prosté přítomnosti. Zpomalení. Chvilu, kdy se druhému podívám do očí a dám mu najevo: *Teď jsem tu pro tebe. Na ničem jiném nezáleží.*

Trénink všímavosti v Ježíšově škole

Když listuji evangelií, uvědomuji si, že Ježíš své učedníky vlastně neustále trénoval v umění všimat si lidí kolem sebe a doprovázet je. Často k tomu nepotřeboval dlouhé přednášky, ale situace z běžného dne. Učil je vidět konkrétního člově-

ka tam, kde oni viděli jen anonymní dav – jako když se uprostřed mačkájícího se davu zastavil kvůli nemocné ženě, která se dotkla jeho šatu, nebo když nakrmil hladové tisíce, které učedníci původně chtěli poslat pryč. Učil je dívat se jinak než ostatní – nahoru do koruny stromu na osamělého a opovrhovaného celníka Zachea nebo dolů na děti, které dospělí odháněli a nepovažovali je za důležité.

Ježíšovské učednictví, ke kterému nás letos zve SCEAV, a podpora, na kterou klademe důraz ve Slezské diakonii, se potkávají přesně v tomto bodě: v odvaze nebýt lhostejný a učit se dívat kolem sebe otevřenými očima. A to se nejlépe trénuje právě u té pomyslné kávy.

Když káva chutná radostí

Provázet bližního ale neznamená být nablízku, jen když tečou slzy. Schopnost milovat rozvíjíme i tehdy, když s druhým sdílíme čistou, nefalšovanou radost. V křesťanském prostředí a sociálních službách máme někdy sklon soustředit se hlavně na nesení křížů. Ale Ježíš byl i králem oslav! Svůj vůbec první zázrak udělal na svatbě v Káně Galilejské, aby zachránil lidskou radost a veselí. Jindy zase v Bibli doslova „zajásal v Duchu svatém“, když viděl, jak se daří jeho učedníkům.

Provázet v radosti je někdy těžší než v krizi. Vyžaduje to odložit naši vlastní únavu, srovnávání se nebo skrytou závist a prostě se upřímně smát s těmi, kdo se smejí. Znamená to uvařit kávu, upéct koláč a oslavit s dítětem, sousedem nebo kolegou jeho malé i velké vítězství.

Když káva chladne v tichu krizí

Pak jsou ale dny, kdy káva chladne nedopitá na stole nebo ji ani nemáme sílu uvařit. Dny, kdy do života našich blízkých vtrhne krize, nemoc, ztráta nebo těžká starost. V církvi i sociálních službách se často setkáváme s tím, že lidé mají strach za někým v nouzi jít. Bojí se, že nebudou vědět, co říct, že nebudou mít ty správné, hluboké odpovědi.

Jenže k provázení není potřeba velkých slov. Chce to unést spolu s blízkým jeho bezmoc. Být tam. Nesnažit se situaci zlehčovat větami typu „*to bude dobré*“ nebo „*Bůh nedopustí těžší zkoušku, než*

jakou člověk zvládne”, ale raději mlčet a naslouchat. Uvařit čaj, obejmout, přinést polévku. Zkrátka vybudovat bezpečný prostor, kde ten druhý může plakat, zlobit se nebo jen tak unaveně sedět. Nemůžeme s někým běžet těžký maraton v krizi, pokud jsme s ním předtím odmítali sedět u jednoho stolu, když byl svět ještě v pořádku. Vztah a důvěra se staví z maličkostí, z pozornosti všedního dne.

Pozvání k jednomu stolu

Učednictví a služba lásky pro mě nemají složitou definici. Je to život s otevřený-

ma očima, vyhrnutými rukávy, tričkem od mouky a vůní kávy. Je to vědomí, že každý z nás – ať už jsme mámy, tátové, kolegové, sociální pracovníci nebo sousedé – máme v rukou obrovskou moc proměnit něčí den.

Až budete dnes nebo zítra potkávat lidi kolem sebe, nemusíte mít v hlavě připravené kázání ani sociálně-psychologické příručky. Stačí mít otevřené srdce.

S kým si dnes dáte kávu vy?

Veronika Raszková

Slezská diakonie, oblast Ostravsko

Meditace ke dni otců

Ti nejstarší z nás měli otce, kteří se narodili ještě před skončením druhé světové války, tedy před r. 1945. Patřili k tzv. *Tiché generaci*. Dále jsou přítomné děti otců, kteří se narodili v letech 1946-1964. Ti patří ke generaci *Baby Boomers*, která se rychle rozrůstala v poválečných letech. Kdo z vás máte otce narozené v r. 1965 a později, vězte, že patří ke *generaci X*. Ještě mladší tatínkové narození po r. 1981 patří k mileniálům neboli *generaci Y*. *Generaci Z* tvoří nejmladší tatínkové narození po r. 1997.

Co se týká dnešních mladých mužů, nacházejí se – obrazně řečeno – mezi dvěma mlýnskými kameny. Na jedné straně je na ně vyvíjen silný tlak ze strany radikálního feminismu, na straně druhé je drtí výzvy manoféry. Obě pojmenování hned vysvětlím. Karikatura mužů, kterou sdílí radikální feministky, o nich hovoří jako o těch, kteří schází, nejsou přítomni. Ať už ve výchově dětí, v péči o rodiče, v zodpovědnosti o domácnost. A ti, kteří neschází, se projevují hrubě, tvrdě, neempaticky. Muži jsou v očích těchto nejpřísnějších ženských kritiček emocionálně zploštělé, sexuchtivé bytosti, permanentně unavené, fandící nebo opilé.

Guruové manoféry muže naopak vyžívají, aby si nenechali ženami vzít dominantní postavení: ve vztahu, v rodině, v práci, za volantem, v posteli, no a v křesťanských kruzích v církvi. Tato filosofie maskulinity má vyvážit pocit nedostatečnosti, který se navzdory vzestupu literatury seberozvoje a terapeutické kultury stal ve světě dnešních mužů všudypřítomný. Co mám na mysli? Na dospívající a mladé muže neustále doráží pochybnosti o tom, zda jsou dost silní, sebevědomí, bohatí, produktivní, přitaž-

liví, vtipní, odvážní, sečtělí, zcestovalí – a v církvi? Dost duchovní...

Umět snášet zklamání a nepohodlí

Muži nejsou stvořeni k tomu, aby žili jako izolovaní spotřebitelé, zmítající se od chuti k chuti, od rozptýlení k rozptýlení, od potěšení k potěšení. Muž se bez spojení s něčím větším, než je on sám, stává snadnou kořistí pohodlí a laciného uznání. Tímto způsobem může nějak přežít, ale nikoli plnohodnotně žít. Muži potřebují společenství, řemeslo, životní cíl, závazek, vztahy, které je povznášejí.

Pro věřící muže je nejvyšším vyjádřením tohoto volání vzhůru Bůh. V rozpoznání, že člověk není nejvyšší autoritou ve vesmíru, je obsaženo cosi hluboce stabilizujícího. Muž, který pochopí, že existuje něco většího než jeho vlastní ego, si jen stěží učiní modlu z žen, uznání, sexu, peněz, statusu, politiky nebo z vlastního ega. Nejvyšším měřítkem pro něj budou jeho impulsy, touhy, ambice, zranění ani chtíč. Bude mít referenční bod, kte-

rý jej převyšuje. Nelze podcenit, jak moc na tom záleží.

Tím spíš, že dnešní muži jsou navyklí měřit svou hodnotu uznáním u žen, fyzickou přitažlivostí, drahými auty, luxusními domy, exotickými dovolenými. Život člověka ovšem nemůže být vystačen na tom, že je člověk žádaný. Na čem tedy? U mužů především na tom, že jsou zásadoví, ukáznění a bdělí. Jinými slovy: na tom, že našli střed, který se nezhroutl v momentě, kdy jej opustí partnerka, ztratí práci nebo jim druzí přestanou tleskat.

Muž si musí umět položit otázku: *Pro co se nasazuji? Co je pro mě důležitější než moje aktuální nálada, pocit nespokojenosti, marnivost nebo obavy?* Není výjimkou, že talentovaní a cílevědomí chlapci vyhrávají soutěže, získávají tituly, odnášejí si domů poháry a ocenění. To, co většinou zůstává pod úrovní rodičovských radarů úspěchu, je kultivovat u nich schopnost snášet nepohodlí, zklamání nebo vztahový závazek. Chlapci bývají obvykle omlouváni tím, že jsou vyčerpaní

sportem nebo zahlceni studijními povinnostmi. A to do té míry, že si postupem času osvojí nenápadné, ale mimořádně důležité poselství: břemeno všímavosti za mě nesou druzí členové domácnosti.

Rodiče, kteří snižují nároky, redukuje nepohodlí nebo zbavují zodpovědnosti, to činí chlapcům v životě těžší. Tento vývojový deficit se v dospělých partnerských vztazích stává mimořádně zřetelným. Bezcílné pohodlí muže změkčuje. Izolace činí muže podivínskými. Život zaměřený na ženy muže oslabuje.

To, co ostří charakter muže, je bratrství, mise, odpovědnost a úcta. Tyto hodnoty mužům připomínají, že nejsou jediní, kdo mají potřeby. Nikoli, jsou součástí většího celku. Jejich jednání buď řád tohoto celku posiluje, anebo oslabuje. To je důvod, proč na mužském přátelství záleží. Muži se stávají silnějšími, když jsou spojeni s jinými muži ve vzájemném respektu, sdíleném cíli, odpovědnosti a upřímném napomínání.

Bůh dává rozvoj

Muži nalézají životní balanc v chvíli, kdy ze středu svého života odstraní touhu být obdivován a uznáván, a místo toho tam vloží plnění poslání. Jinými slovy: život v souladu s něčím větším, než jsou oni sami. Pro muže víry je tímto větším Bůh.

Navzdory povrchním soudům lidí z vnějšku Bůh nečiní muže menším. Činí jej vyváženým. Připomíná mu, že život není lov spokojenosti. Mnohem více je to odpovědnost, nasazení se pro věci, které slouží pravdě, řádu a tomu, co je dobré. Velmi často se jedná o věci, jako jsou modlitba, práce, studium, kázeň, péče.

Muž, který žije pouze pro sebe, se nakonec scvrkne do sebe samého. Naopak muž, který žije ve vztahu k něčemu vyššímu, má důvod ovládat se i v chvíli, kdy se nikdo nedívá. Charakter, který nezmizí bez publika, je pravou hodnotou. Muž tehdy rozkvétá.

Nedokonalí ale milující

V závěrečné části dnešního přemýšlení o otcovství bych dal rád hlas 4. přikázání: *Cti svého otce i svou matku*. Úcta není totéž, co náklonnost, srdečnost nebo souhlas. Úcta je morální postoj. Bůh nám nepřikázal, abychom s rodiči vždy souhlasili. Nepřikázal nám předstírat, že byli dokonalí. Nepřikázal nám popírat bolest, zklamání nebo konflikt, které jsme s nimi zakoušeli. Přikázal nám rodiče ctít. To znamená zacházet se svými rodiči s určitou základní mírou důstojnosti, vděčnosti a zdrženlivosti.

Vztah mezi rodičem a dítětem je prvním místem, kde se dítě učí, zda je autorita posvátná, nebo postradatelná, zda je vděčnost povinná, nebo volitelná a zda je život přijímán jako dar, nebo považován za osobní nárok. 4. přikázání říká: *Otec a matka jsou lidé, skrze které mi Bůh daroval život. Lidé, kteří mě nosili, krmili, oblékali, učili, obětovali se pro mne, starali se o mne, pracovali a vytrvali kvůli mně. Byli nedokonalí, stejně jako jsem nedokonalý já. Ale kvůli tomu nevymažu roky jejich lásky.*

Přikázání pro civilizaci

Rodina je první školou civilizace. Dříve, než dítě porozumí vládě, právu, dějinám nebo kultuře, se setkává s autoritou prostřednictvím matky a otce. Jestliže je tato autorita automaticky odmítána jako utlačující, jestliže se nedokonalost rodičů stává důvodem k pohrdání, jestliže se hořkost stává morální nadřazeností, pak

dítě není osvobozeno. Je vychováváno ke vzpouře proti samotné struktuře, která umožňuje dospělou zralost.

Když slavíme Den otců, připomínáme si, že každá společnost nakonec stojí na síle svých rodin. Dědečkové, strýčkové, mentoři, učitelé a otcovské postavy jsou tichými architekty našich životů a často neuznávanými staviteli naší budoucnosti. Svět možná nikdy plně nezměří jejich přínos. Ale jejich děti ano.

Cti svého otce i svou matku není přikázání pouze pro děti. Je to přikázání pro civilizaci. Je to přikázání pro paměť, vděčnost, pokoru a morální řád. Je to přikázání, které omezuje narcismus, zmírňuje hořkost a připomíná nám, že nejsme bytostí, které stvořily samy sebe. Odněkud přicházíme. Patříme do určitého příběhu. Skláníme se před něčím, co je vyšší než my sami.

Vladislav Volný
senior Ostravsko-karvinského seniorátu

inter VIA **SLEZSKÁ DIAKONIE** **EUROPEAN SOLIDARITY CORPS** **Co-funded by the European Union**

STAŇ SE IN-COUNTRY DOBROVOLNÍKEM

a pomáhej dlouhodobě na střediscích Slezské Diakonie

Pro koho je in-country dobrovolnictví?

- Pro motivované mladé lidi ve věku 18–30 let z České republiky
- Pro ty, kdo chtějí růst, získat praxi a dělat věci, které mají opravdový dopad a smysl

Co Ti dá in-country dobrovolnictví?

- ✦ Reálnou praxi
- ✦ Osobní i profesní růst
- ✦ Novou sociální bublinu
- ✦ Komunitu, která Tě podrží

A k tomu kapesné, stravné, ubytování i zdravotní pojištění.

✦ **Uzávěrka přihlášek: 15. srpna 2026**

Připoj se k in-country dobrovolnictví a pomáhej tam, kde je to potřeba – přímo v České republice!

Více informací:
www.intervia.cz

Ks. Bogusław Kokotek

10-lecie śmierci

W niedzielę 21 czerwca 2026 r. przypomnieliśmy podczas nabożeństwa w kościele ap. Piotra i Pawła Na Niwach w Czeskim Cieszynie postać ks. sen. Bogusława Kokotka, długoletniego duszpasterza tamtejszej parafii, redaktora, radiowca, działacza społecznego, który nagle odwołany został do wieczności 10 lat temu, dnia 24 lipca 2016 r., a na dzień 16 czerwca przypadałyby jego urodziny.

Przyszł na świat w roku 1949, w Łyżbicach, w domu pod nr. 109., który zbudował w roku 1897 jego pradziadek Paweł Szurman, w tym czasie wójt gminy Łyżbice. Do tego domu dziadków był Bogusław bardzo przywiązany, tutaj kształtowała się jego wiara i stosunek do Boga. Po ukończeniu polskiej łyżbickiej podstawówki oraz polskiego gimnazjum w Czeskim Cieszynie, chciał ze względu na swe umiłowanie dzieci oraz muzyki podjąć w roku 1967 studia pedagogiczne. Niestety, kierunek ten stał się dla niego, jako dla człowieka wierzącego, niedostępny. W rok później, w czasie odwilży politycznej, był już przyjęty nie tylko na studia pedagogiczne, lecz też teologiczne w Bratysławie. Wybrał ten drugi kierunek, dopełniając studia bratysławskie jeszcze w Warszawie i Erlangen. Ten epizod z jego życiorysu wykorzystany został, za zgodą pani pastorowej, w powieści historycznej Władysławy Magiery pt. „Saga rodu Górniaków z Sibicy”, kiedy to rozmawiają na ten temat potomkinie głównych bohaterów: „Słyszałam, że Kokotka, takiego dobrego ucznia, najlepszego z fortepianu w całej szkole muzycznej, nie przyjęli do wyższej szkoły pedagogicznej tylko dlatego, że Polak i do tego jeszcze wierzący. – I co zrobił? (...) – Poszedł na księdza, teologię ewangelicką będzie studiował w Bratysławie. Tego mu już zabronić nie mogli. – O ho ho, to jeśli studia skończy, dobry z niego ksiądz będzie. Słyszałam, że aktywny był w Kościele, tak jak cała jego rodzina”.

Po ukończeniu studiów został 16 września 1973 ordynowany w Trzyńcu na księdza naszego Kościoła, wraz z ks. Anną Bystrzycką, późniejszym biskupem Wiesławem Szpakiem i ks. Karolem Bilanem. Do roku 1975 był wikariuszem w Ligotce Kameralnej. Następne dwa lata spędził w służbie wojskowej. Służył w wojskach lotniczych przy tzw. zabez-

Foto: Joanna Sikora-Kozusznik

pieczaniu lotów oraz w sztabie wojskowym. Był również laureatem drugiego miejsca w ogólnokrajowym Wojskowym Konkursie Twórczości Kulturalnej. Pod koniec roku 1977 w umiłowanym domu w Łyżbicach zamieszkał już ze swoją żoną Anną z d. Kiedroń, córką biskupa Władysława Kiedronia, którą poślubił 6 września 1975 w kościele w Dolnych Błędowicach. W ich łyżbickim domu wychowały się dzieci, a pani pastorowa do dnia dzisiejszego tam mieszka, odwiedzana często przez wnuczęta. Ale nie wyprzedzajmy na razie faktów.

Od roku 1977 ks. Kokotek pełnił posługę duszpasterską w Nawsiu oraz w Gródku, następnie od roku 1985 w Trzanowicach oraz wreszcie od roku 1995 tutaj, w Czeskim Cieszynie. W roku 1991 został wybrany seniorem Dolnego Senioratu, po zmianach strukturalnych stał od roku 1999 przez kolejne cztery lata na czele Senioratu Cieszyńsko-Hawierzowskiego.

Był aktywny w różnych dziedzinach życia religijnego, kulturalnego i społecznego. Po przemianach politycznych przyczynił się do reaktywacji Towarzystwa Ewangelickiego w Republice Czeskiej i aż do swej śmierci był jego prezesem.

Od roku 1991 organizował niezapomniane Koncerty Adwentowe Muzyki i Słowa. Prowadził działalność wydawniczą, był długoletnim redaktorem naczelnym „Przyjaciela Ludu” i „Kalendarza Ewangelickiego”. Od roku 1990 prowadził w Czeskim Radio Ostrawa comiesięczne audycje religijne „Głos Chrześcijan”. Współpracował z Radiem TWR, Telewizją Noe oraz regionalną telewizją w Trzyńcu. Był członkiem zarządu miasta Trzyńca, przewodniczącym Komisji ds. Mniejszości Narodowych. Znana była jego aktywna współpraca ekumeniczna ze wszystkimi Kościołami w naszym regionie oraz z Kościołem Ewangelicko-Augsburskim w Polsce. Był także wiceprezesem Towarzystwa Artystycznego Ars Musica. Współpracował z Kołem Polskich Kombatantów w Republice Czeskiej. Regularnie wygłaszał kazania w ramach nabożeństw inauguracyjnych podczas Gorolskiego Świąta. Za swoją szeroko rozwiniętą działalność został przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudę odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Zawsze bardzo kochał rodzinę, dzieci, a zwłaszcza wnuki i wnuczki.

Późnym popołudniem feralnego 24 lipca 2016 nagle zatrzymało się jego serce. Miał 67 lat. W pewnym sensie spełniło się jego życzenie, zawsze bowiem mawiał, że chciałby w tym tak ważnym dla siebie i całej rodziny domu dotrwać do ostatniego tchnienia. Jego pogrzeb odbył się 29 lipca 2016 w kościele w Trzyńcu.

Na dzień niedożytych urodzin ks. Bogusława mogliśmy znaleźć hasło dnia z Przypowieści Salomona: „Kto się boi Pana, ma mocną ostoję” (Prz 14,26). Zaś na dzień 24 lipca, pamiątkę jego narodzin dla wieczności – w tym roku będzie to piątek – znajdujemy jakże znaczące Słowo Boże z Księgi Joba oraz 2. Listu do Koryntian: „Bóg czyni wielkie, niezbadane rzeczy i cuda, którym nie ma miary” (Hi 9,10). – „Ten, który wzbudził Pana Jezusa, także i nas z Jezusem wzbudził i razem z wami przed sobą stawi” (2 Kor 4,14).

Do tych słów nic już dodawać nie trzeba; Bóg przez swoje Słowo zawsze przemawia do nas bezpośrednio, wprost i jakże wymownie! Trzymajmy się tej nadziei, tego wyznania – tego, co ten szczególny sługa Boży zwiastował całym swoim życiem, postawą, za sprawą niezwykłych talentów organizatorskich oraz poprzez barwne kazania, przemawiające do każdego, od dzieci po seniorów, od ludzi prostych po naukowców.

jak

Festival Boží město

Festival *Boží město* ve Frýdku-Místku byla dvoudenní akce, která se konala ve dnech 15. – 16. května 2026. Mottem akce je „*Spojení lávkou – spojení láskou*“. Do tohoto festivalu se zapojilo celkem 7 církví (včetně naší SCEAV Frýdek-Místek). Program je navržen pro všechny generace: od nejstarších až po mladé, také pro rodiny s dětmi. Akce se konala v sadech Bedřicha Smetany, proto ve čtvrtek 14. května proběhl úklid těchto prostor. Z důvodu velmi nepříznivého počasí se festival přestěhoval do Lidového domu v Místku.

Každá církev měla možnost se prezentovat svými brožurkami, letáky a pozvánkami na různé akce, popř. osobně vést rozhovory na různá témata. Michal Halama odpovídal na zvědavé dotazy ohledně dorostu a mládeže a také chystaného English campu o letních prázdninách v červenci. Ester Heczková předávala informace o pěstounské péči pro rodiny Slezské diakonie.

V pátek v 18 hodin začal v hlavním sále festival úvodními modlitbami a následovala přednáška Pavla Rause na téma *Emoce v blízkém vztahu*. Emoce jsou v každém z nás a měli bychom je umět ovládat. Ke konci přednášky odpověděl P. Raus na pár dotazů. Byla možnost zakoupit si i jeho knihu. Tento večer zakončila svým vystoupením skupina *Chapela*.

Sobotní odpoledne od 13 hodin jsme mohli navštívit kostel Všechných svatých, kde vystupovaly chválicí skupinky z místních církví (chvály Církev bratská, chvály Ábel, chvály CASD, chvály ProPánaKrále). V hlavním sále od 14 hodin se konalo divadlo Víti Marčička s představením *Bajaja*, v 16 hodin proběhl koncert dětské kapely Brouci – na podiu to blikalo a občas byla vypuštěna mlha pro efekt. V postranních chodbách Lidového domu od 14.45 do 16 h probíhala *rodinná soutěž*: na 7 stanovištích děti plnily nejrůznější úkoly. Soutěž se pro svou úspěšnost protáhla až do 17.30 h (nutno zmínit, že zde vypomáhal i náš besídkový tým). V 18 hodin koncertovala slovenská zpě-

vačka Jana Zubajová s kapelou. Ve 20 h se církve modlily za naše město. Poslední chválicí skupinou, která vystupovala, byla Adonai.

Po oba dny v blízkosti Lidového domu byl přistaven i modlitební karavan, kde jsme mohli sdílet své starosti a obavy, v tichosti a soukromí se přimlouvat za lidi, kteří to potřebovali.

Děkujeme všem organizátorům, děkujeme zúčastněným, kteří přišli akci podpořit, pobavit se nebo byli modlitební podporou. Jsme vděční, že můžeme společně s ostatními církvemi pořádat tento festival, který se koná jednou za dva roky a je muž je vedení města upřímně nakloněno.

Jana Blahutová

Wiara, służba i historia

Udana konferencja Hereditas i Diakonii Śląskiej w Ligotce Kameralnej

W sobotę 6 czerwca 2026 roku w sali zborowej Śląskiego Kościoła Ewangelickiego Augsburskiego Wyznania (ŚKEAW) w Ligotce Kameralnej miała miejsce wyjątkowa konferencja historyczna zatytułowana „Ścisłe powiązanie pracy misyjnej i diakonijnej w Kościele”. Wydarzenie zostało zorganizowane przez Towarzystwo Historyczne Hereditas z. s. we współpracy z Diakonią Śląską oraz miejscowym zborom ewangelickim. Spotkanie zgromadziło historyków, duchownych, działaczy społecznych oraz mieszkańców Śląska Cieszyńskiego, chcących zgłębić bogate dziedzictwo protestanckiej pracy charytatywnej.

Pamięć o księdzu Władysławie Santariusie

Główną osią tematyczną tegorocznego sympozjum były dwie ważne, przypadające na ten rok rocznice związane z wręcz legendarną postacią regionu – pastorem Władysławem Santariusem. Uczestnicy upamiętnili:

- 110. rocznicę urodzin tego wybitnego duchownego i społecznika,
- 70. rocznicę odwołania go przez ówczesne władze komunistyczne z funkcji kierownika Ewangelickich Ośrodków Społecznych „Betezda – Sarepta” w Ligotce Kameralnej, co nastąpiło po dziewięciu latach jego niezwykle owocnej i błogosławionej pracy.

Konferencję sprawnie poprowadził inż. arch. Karol Cieślak. Oficjalnego otwarcia i powitania gości dokonali wspólnie inż. Adam Cieślak, przewodniczący Towarzystwa Historycznego Hereditas oraz dr

Zuzana Filipková, dyrektorka Diakonii Śląskiej.

Bogaty program prelekcji

W pierwszej, naukowej części konferencji uczestnicy wysłuchali serii inspirowanych wykładów, które rzuciły światło na historyczny i duchowy wymiar niesienia pomocy drugiemu człowiekowi na Śląsku Cieszyńskim:

- ks. Vlastimil Ciesar (pastor zboru ŚKEAW w Ligotce Kameralnej i wiceprezes stowarzyszenia Hereditas) przybliżył kontekst historyczny zboru i pracy w nim ks. Władysława Santariusza oraz zaangażowania społecznego i pracy socjalnej na tym terenie,
- biskup dr Stanisław Pięta (biskup-senior ŚKEAW i członek towarzystwa) omówił kontekst duchowy i teologiczno-praktyczny działalności ks. Santariusza,
- biskup Tomáš Tyrlik (urzędujący biskup ŚKEAW) podkreślił, jak kluczowe dla współczesnej tożsamości Kościoła pozostaje nierozzerwalne łączenie zwiastowania Ewangelii z czynną miłością bliźniego (diakonią).

Niezwykle poruszającym momentem były osobiste wspomnienia, którymi podzielili się inż. Czesław Santarius. Jako syn pastora Władysława Santariusza i emerytowany, wieloletni dyrektor Diakonii Śląskiej, opowiedział o życiu rodzinnym, trudnych czasach komunistycznych represji oraz o niezłomnej wierze swojego ojca.

Pozdrowienia przekazał także gość z Polski, proboszcz pomocniczy parafii ewangelicko-augsburskiej w Starym Bielsku, ks. Marek Londzin, który po-

przednio przez lata prowadził parafię w Dziegielowie, pełniąc równocześnie funkcję duszpasterza Diakonatu „Eben-Ezer” oraz wicedyrektora Domów Opieki „Emaus”. W swoim wystąpieniu przekazał pozdrowienia od siostry przełożonej diakonatu Ewy Cieślak, która z powodu innych obowiązków nie mogła wziąć udziału w konferencji.

Prelekcjom towarzyszyła również specjalnie przygotowana wystawa tematyczna, prezentująca unikalne materiały archiwalne, dokumenty i fotografie dokumentujące życie oraz dzieło pracy diakonijnej księdza Santariusza.

Wizyta w zmodernizowanym Domu Seniora „Sarepta”

Drugą część wydarzenia stanowił praktyczny pokaz tego, jak historyczne dziedzictwo diakonijne funkcjonuje współcześnie. Uczestnicy udali się na komentowany spacer i wizytę studyjną do Domu Seniora „Sarepta” w Ligotce Kameralnej.

Obiekt ten przeszedł w ostatnim czasie gruntowną przebudowę i modernizację. Przewodniczką po odnowionym ośrodku była Halina Pientoková, przewodnicząca Regionu Podbeskidzie Diakonii Śląskiej, która opowiedziała o nowoczesnych standardach opieki realizowanych w duchu wartości chrześcijańskich, zapoczątkowanych tu dziesięciolecia temu.

Impulsy na dziś

Konferencja w Ligotce Kameralnej udowodniła, że historia ewangelickiej diakonii na Śląsku Cieszyńskim jest wciąż żywym źródłem impulsów dla współczesnej działalności socjalnej. Organizatorzy wyrazili głęboką wdzięczność wszystkim prelegentom i gościom za czas wspólnego wspomnienia, refleksji oraz budowania tożsamości regionalnej.

snu

Foto: Śląska diakonia

SAM Orlová 2026

Alternativní křesťanský underground otevírá téma „SAModěj“

Orlová se v srpnu opět stane centrem nezávislé křesťanské kultury. Oblíbený open-air festival SAM, známý svou rodinnou atmosférou a multižánrovým přesahem, odhalil podrobnosti o termínu, hlavním tématu, nové vizuální identitě i prvních jménech programu pro rok 2026.

Jedinečné letní setkání se uskuteční od čtvrtku 13. srpna do neděle 16. srpna 2026. Azyl festivalu již tradičně poskytne přívětivý areál farního sboru Slezské církve evangelické a. v. v Orlové. Organizátoři ze spolku Benjamín Orlová, z.s. posouvají laťku s každým ročníkem a letošní koncept slibuje mimořádný zážitek.

Kdo jsou dnešní SAModějové?

Každý ročník festivalu se opírá o silný myšlenkový koncept. Pro rok 2026 zvolili pořadatelé staročeský výraz „SAModěj“. Označuje člověka, který jedná sám za sebe a mění svět vlastní silou. Podle organizátorů téma záměrně rozeznává fantasy strunu. Evokuje postavy typu zaklínačů, kteří jdou světem na vlastní pěst a čelí situacím, kdy jsou proti všem.

Program se bude dotýkat napětí mezi lidskou samostatností a Boží přítomností. Hledá odpovědi na otázku, jak vnímat Boha, který nechává lidi svobodně jednat, a přesto zůstává „Vším ve Všem“.

Vizuální radikalita: Konec sterilní běžové

Změnu energie festivalu jasně deklaruje nová vizuální identita představená na facebookové stránce SAM Orlová. Pořadatelé opouštějí uklidňující běžové tóny evokující tradici a přicházejí s konceptem, který vyžaduje napětí:

- **Barva Electric Blue:** Symbolizuje digitální šum, chybu a neklid.
- **Motiv lidských rukou:** Dominantní prvek v sytě červené barvě představuje hlavní nástroj lidské snahy, kontroly a přetváření nedokonalé reality. Vizual tak přímo odkazuje na biblický verš o moci, která působí, že lidé „chtějí i činit“.

Programové novinky:

Somatický workshop a biskup-terapeut

SAM dlouhodobě bourá předsudky o podobě křesťanských akcí. Vedle koncertů dává velký prostor osobnímu prožitku. Letošním exkluzivním hostem bude manželský pár Juraj a Andrea Dovalovi:

- **Juraj Jordán Dovala:** Brněnský biskup Církve československé husitské, uznávaný spisovatel a terapeut, nabídne přednášku a kázání zaměřené na kontemplativní modlitbu, duchovní doprovázení a empatii.
- **Workshop „Samo-děj se!“:** Pod vedením Andrey Dovalové, lektorky a po-

hybové terapeutky, proběhne speciální pohybový workshop. S využitím metod tanečně-pohybové terapie se účastníci zaměří na odložení slov, prozkoumávání vlastního těla a prožitek situací, kdy věci záměrně neřídíme a necháváme je prostě být.

Hudební dramaturgie sází na objev roku i polský shoegaze

Mezi prvními potvrzenými interprety na hlavním pódiu vynikají dvě zásadní jména nezávislé scény:

- **Kvietah:** Mladá česká písničkářka a držitelka prestižní Ceny Anděl 2024 v kategorii Objev roku. Ve svých textech vyniká mrazivou upřímností o smutné realitě, přičemž hudebně plynule přechází od elektronických beatů a rockových kytar až po čisté klavírní balady.
- **The Ferrules:** Pětičlenná kytarová formace z polského Trojměstí (Gdaňsk, Sopoty, Gdyně). Do Orlové přivezou intenzivní koktejl snového shoegazeu, post-hardcoru a syrové energie dekadentního grunge, který již prověřili na prestižních polských festivalech Męskie Granie či Shoefest.

Rodinné zázemí a komunita

Festival si přísně střeží status „family-friendly“ akce, kde je v areálu pamatováno na zázemí pro rodiny s dětmi, stanové městečko i odpočinkové zóny s čajovnou. Projekt pravidelně podporuje Slezská církev evangelická a. v., Nadace OKD, Město Orlová a Ministerstvo kultury ČR, což potvrzuje jeho pevnou pozici v kulturní mapě regionu.

snu

Kolorowe jabłko

To był piękny, słoneczny, wakacyjny dzień. Wszyscy na stacji czekali na przyjazd pociągu. Wśród czekającego tłumu była grupka młodych ludzi, którzy byli w drodze na wakacje.

Młodzi ludzie byli głośni i często się śmiali. Widać było, że są zgraną grupą i bardzo się cieszą ze swojej podróży. Jak tylko pociąg wjechał na stację, wesoła młodzież rzuciła się do wejścia, żeby szybko zająć dobre miejsca i siedzieć blisko siebie.

Prawie wszystkie miejsca były już zajęte i pociąg już, już miał ruszyć, kiedy w ostatniej chwili na peron wbiegli jeszcze starszy pan z synem, który miał około osiemnastu lat. Ledwo zdążyli. Zasapani ale szczęśliwi usiedli na jedynych wolnych miejscach tuż obok roześmianej grupki młodych ludzi.

Syn starszego pana wydawał się być wszystkim zaskoczony. Patrzył na wszystko z otwartą buzią i błyskiem w oczach.

Co chwilę potrząsał ojca za ramię i głośno wołał: „Tato, zobacz, wszystko na zewnątrz tak szybko ucieka!” „Tato, zobacz, chmury są takie białe i takie ogromne!” „Tato, zobacz, a drzewa jakie są zielone”. „O! A ten samochód na drodze jaki wielki!”

Ojciec tylko uśmiechał się i kiwał głową.

Po chwili chłopiec znowu wołał: „Tato, zobacz te zwierzęta, to chyba krowy, prawda?” Ojciec znowu się uśmiechnął i odpowiedział „Tak, mój drogi!” i jeszcze dodał: „A te zwierzęta tutaj to konie”.

Chłopiec wydawał się prześmieszliwy! Cieszył się wszyst-

kim jak dziecko! Wszystko było dla niego niespodzianką.

Młodzi ludzie zaczęli się na niego dziwnie patrzeć i uśmiechać pod nosem.

W końcu do wagonu zawitał pan z wózkiem z piciem i przekąskami. Młody chłopiec poprosił tatę: „Czy możesz mi kupić jabłko? Chciałbym zjeść jabłko.” „Oczywiście, synu” powiedział tata.

Kiedy chłopiec wziął do ręki jabłko, oglądał je przez chwilę i powiedział szczęśliwy: „Och, to jabłko wygląda bardziej słodko niż smakuje. Uwielbiam ten kolor!”

Wtedy młodzi ludzie siedzący obok nie wytrzymali i zaczęli otwarcie się śmiać i żartować z ewidentnie chorego chłopca.

Ojciec odwrócił się do nich i łagodnie powiedział: „Mój syn urodził się niewidomy i właśnie wracamy do domu po operacji. On po raz pierwszy widzi te wszystkie rzeczy!”

Pamiętaj

Nie oceniaj innych ludzi. Nie znamy ich serc, ich przeszłości ani ich motywów. Tylko Bóg zna serca ludzi. Każdego człowieka, bez względu na to jak wyda ci się dziwny czy inny, traktuj z miłością. Nie naśmiewaj się z nikogo. Naszymi słowami i zachowaniem oddawajmy chwałę naszemu Bogu!

Zobacz w Biblii

„Przeto nie osądzajmy już jedni drugich, ale raczej baczcie, aby nie dawać bratu powodu do upadku lub zgorszenia.” (List do Rzymian 14,13)

Źródło: *bibliadladzieci.com*

Sierpień 2026

1	sb	Flp 2,13-18	J 7,25-39
2	nd	Jr 1,4-10	Ps 53
3	pn	Łk 16,10-13	J 7,40-52
4	wt	1 Krl 3,16-28	J 7,53 - 8,11
5	śr	1 Kor 10,23-31	J 8,12-20
6	cz	1 Tm 4,6-16	J 8,21-30
7	pt	Jr 1,11-19	J 8,31-36
8	sb	Łk 12,42-48	J 8,37-45
9	nd	Rz 11,25-32	Ps 59,1-18
10	pn	Rz 11,1-12	J 8,46-59
11	wt	Iz 51,1-7	J 9,1-12
12	śr	J 4,19-26	J 9,13-23
13	cz	Rz 11,13-24	J 9,24-34
14	pt	Ef 2,11-18	J 9,35-41
15	sb	5 Mż 4,27-40	J 10,1-10
16	nd	Łk 18,9-14	Ps 145
17	pn	Mt 23,1-12	J 10,11-21
18	wt	1 Sm 17,38-51	J 10,22-30
19	śr	J 8,3-11	J 10,31-42
20	cz	1 P 5,1-5	1 J 1,1-4
21	pt	Łk 22,54-62	1 J 1,5-10
22	sb	Mk 7,24-30	1 J 2,1-6
23	nd	1 Kor 3,9-17	Ps 119,73-80
24	pn	Mt 9,27-34	1 J 2,7-11
25	wt	Mk 3,1-12	1 J 2,12-17
26	śr	J 4,46-54	1 J 2,18-29
27	cz	Łk 8,1-3	1 J 3,1-10
28	pt	Mt 12,15-21	1 J 3,11-18
29	sb	Dz 9,31-35	1 J 3,19-24
30	nd	Dz 6,1-7	Ps 119,81-88
31	pn	Mt 6,1-4	1 J 4,1-6

Sierpień 2026

„Złodziej przychodzi tylko po to, aby ukraść, zabić i zniszczyć. Ja przyszedłem, aby mieć życie, i to w obfitości.” (J 10,10)

Bezpośrednim powodem tej wypowiedzi Jezusa było uzdrowienie niewidomego od urodzenia. Jezus uzdrowił go w szabat. Przywódcy religijni zamiast cieszyć się z cudu, przesłuchują uzdrowionego i ostatecznie wykluczają go ze wspólnoty synagogi. Jezus odnajduje tego człowieka, przyjmuje go, a faryzeuszy nazywa „ślepych przywódcami”.

Rozdział 10. jest bezpośrednią kontynuacją tej rozmowy. Jezus używa metafory pasterza i owiec, aby pokazać różnicę między sobą, a faryzeuszami. Znajdujemy tutaj nawiązanie do ówczesnych realiów. Wiejska owczarnia była kamiennym ogrodzeniem, do którego na noc spędzano stada pasione przez kilku pasterzy. Wejścia strzegł odźwierny.

Prawdziwy pasterz wchodzi przez drzwi, a owce znają jego głos. Złodziej i rozbójnik nie wchodzi przez drzwi, ale wkrada się przez mur. Ma na uwadze jedynie własny zysk. Dobry Pasterz przychodzi bezinteresownie. Jego celem jest uratowanie owiec. Przynosi im „życie w obfitości” (*zoe perisson*) – co w języku greckim oznacza życie wieczne, pełne pokoju, radości i głębokiej relacji z Bogiem, które zaczyna się już na ziemi.

Przywódcy, którzy nie mają na celu dobra swego ludu (metafora owiec), a jedynie własne korzyści, wykorzystują ludzi, nakładają na nich ciężary – tak czynią faryzeusze z czasów Jezusa. Ich działanie przynosi „owieczkom” duchową śmierć i zniszczenie (tak jak wyrzucenie uzdrowionego ze społeczności).

W dalszych słowach Jezus dodaje, że w przeciwieństwie do złodzieja i najemnika, On odda swoje życie za owce. Tymczasem celem złodzieja jest pozabawienie życia owiec. To do dziś zdarza się, nawet u nas, choć nie jest to zjawisko masowe. Na terenach podgórskich (np. Szumawa, Jesioniki) zdarzają się zaginięcia kilkudziesięciu sztuk owiec jednocześnie, co rolnicy odkrywają dopiero podczas jesiennej spędzania stad z hal do zagród. Złodzieje najczęściej niszczą ogrodzenia lub ogradzające pastwiska pastuchy elektryczne i wywożą po kilka sztuk zwierząt. Sprawcy działają w sposób zorganizowany w nocy, używając specjalistycznych ciężarówek do transportu zwierząt, a skradzione sztuki (w tym bydło i owce) są wywożone na nielegalny ubój za granicę.

Naszym celem nie jest ocenianie ludzi, osądzanie intencji przywódców i osób stojących na czele – choć i tutaj nieraz przykre wnioski muszą się nasuwać. To przeciwnik naszego ducha i życia w Bogu jest tym zabójcą, który jedynie niszczy, choć z początku jego oferta może wydawać się człowiekowi atrakcyjna. We wszelkich próbach uciekamy się zatem do Dobrego Pasterza, Jezusa Chrystusa, który ofiarował życie za nas. W Nim jest dla nas wyjście i jedyna ucieczka z „szatańskich jatek”.

jak

W dniach 5-12 lipca 2026 roku w Dziegielowie odbędzie się 77. Tydzień Ewangelizacyjny organizowany przez Centrum Misji i Ewangelizacji Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w RP.

Hasło tegorocznego TED: „Czas na nowe”, inspirowane jest tekstem z Księgi Objawienia: *I rzekł Ten, który siedział na tronie: Oto wszystko nowym czynię... (Obj 21,5).*

Hasło to niesie pełne nadziei przesłanie szczególnie dla tych, którzy potrzebują odnowy lub pragną całkowicie nowego życia, nowej perspektywy na świat, nowych sił. Tematyka kolejnych dni TED 2026 poprowadzi nas przez proces oparty o osiem nowości, których Bóg pragnie dla ludzi. Proces ten, to zaproszenie do odnowy, które kierujemy zarówno do tych, którzy swoje życie z Bogiem mierzą w latach, jak i do tych, dla których Bóg może stać się „Pierwszą Nowością”.

Program Tygodnia Ewangelizacyjnego tradycyjnie obejmie spotkania ewangelizacyjne, wykłady biblijne, seminaria, koncerty oraz wydarzenia przygotowane dla dzieci, młodzieży i rodzin. Organizatorzy zapowiadają również przestrzeń do rozmów, modlitwy i wspólnego przeżywania wiary.

Tydzień Ewangelizacyjny w Dziegielowie od lat gromadzi uczestników z całej Polski, z różnych parafii i środowisk, tworząc miejsce spotkania, refleksji i duchowej inspiracji.

Więcej informacji oraz szczegóły programu na stronie: <https://te.cme.org.pl>

Koncert

k výročí kostela, který již nebyl na mapách

31. 7. 2026

17⁰⁰

evangelický kostel
Havířov-Prostřední Suchá, ul. Stará

Vystoupí:

Barbora Čechová (soprán)
sólistka Slezského divadla v Opavě

Adam Grygar (baryton)
člen Národního divadla moravskoslezského v Ostravě

Regina Bednaříková (varhany, klavír)
pedagog Janáčkovy konzervatoře v Ostravě

Konference Hereditas, z.s. a Slezské diakonie

Komorní Lhotka, 6. 6. 2026

Foto: Slezská diakonie

EVANGELICKÝ DEN DZIEŃ EWANGELICKI

ČESKÝ TĚŠÍN / NEDĚLE 20. ZÁŘÍ / OD 10:00 DO 18:00
Evangelický kostel Na Nivách

POZVÁNÍ K RADOSTI

PROGRAM DNE:

10:00–11:45

Bohoslužba
s kapelou LiftUp
Slovo: Jiří Chodura
– *kostel*

12:00–15:00

Polední čas
– *areál kostela*

16.30–18.00

Společný čas, sdílení, gril
– *areál kostela*

12:00–14:00

Oběd

15:00–16:30

Odpoledne chval
a svědectví – *kostel*

Více informací
na ed.sceav.cz

Přijďte slavit s námi!